

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2012. gada 19. jūlijā *

EKL 49. pants — Pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumi — Vienlīdzīga attieksme — Pārskatāmības pienākums — Azartspēles — Kazino, spēļu zāles un bingo zāles — Pienākums saņemt iepriekšēju atļauju no vietas, kurā tiek veikta uzņēmējdarbība, pašvaldības — Ricības brīvība — Būtisks valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums — Pamatojumi — Samērīgums

Lieta C-470/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Augstākās Tiesas Senāts (Latvija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 6. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 14. septembrī, tiesvedībā

SIA Garkalns

pret

Rīgas domi.

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Šimans [*K. Schiemann*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente) un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Latvijas valdības vārdā – I. Kalniņš, pārstāvis,
- Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – E. Kalniņš un *I. Rogalski*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – latviešu.

Spriedums

- 1 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EKL 49. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp SIA Garkalns (turpmāk tekstā – “Garkalns”), kura juridiskā adrese ir Latvijā, un Rīgas domi, kas darbojas Rīgas pilsētas pašvaldības (turpmāk tekstā – “pašvaldība”) vārdā, par pēdējās minētās atteikumu atļaut “Garkalnam” atvērt azartspēļu zāli tirdzniecības centra telpās Rīgā.

Atbilstošās tiesību normas

Latvijas tiesības

- 3 Latvijas Republikas Azartspēļu un izložu likuma (turpmāk tekstā – “Azartspēļu un izložu likums”) 26. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, lai varētu atvērt kazino, spēļu zāli vai bingo zāli, ir nepieciešama atsevišķa licence. To izsniedz kapitālsabiedrībām, kuras ir saņēmušas vispārējo licenci spēļu automātu spēles, ruletes, kāršu un kauliņu spēļu vai bingo organizēšanai.
- 4 Saskaņā ar Azartspēļu un izložu likuma 26. panta otro daļu, lai saņemtu atsevišķo kazino, spēļu zāles vai bingo zāles licenci, azartspēļu organizētājs iesniedz Izložu un azartspēļu uzraudzības inspekcijai iesniegumu, kuram ir jāpievieno vairāki dokumenti, tostarp kompetentās pašvaldības izsniegta atļauja atvērt šādu iestādi un tajā organizēt attiecīgās azartspēles.
- 5 Šī likuma 41. panta otrajā daļā ir aizliegts organizēt azartspēles:
 - “1) valsts iestādēs;
 - 2) baznīcās un kulta celtnēs;
 - 3) ārstniecības un izglītības iestāžu ēkās;
 - 4) aptiekās, pasta struktūrvienībās vai kredītiestādēs;
 - 5) publisko pasākumu rīkošanas vietās šo pasākumu norises laikā, izņemot totalizatoru un derības;
 - 6) teritorijās, kurām [noteiktā kārtībā] piešķirts tirgus statuss;
 - 7) veikalos, kultūras iestādēs, dzelzceļa stacijās, autoostās, lidostās, ostās, izņemot spēļu zāles, totalizatoru vai derību likmju pieņemšanas vietas, kas izveidotas [ar būvkonstrukcijām] norobežotās telpās ar atsevišķu ieeju tikai no ārpuses;
 - 8) bāros un kafējnicās, izņemot totalizatoru un derības;
 - 9) dienesta viesnīcās;
 - 10) ēkās, kurās ir dzīvokļi un ieeja uz tiem no ēkas ārpuses ir kopēja ar ieeju uz azartspēļu organizēšanas vietu”.
- 6 Minētā likuma 42. panta trešajā daļā ir precizēts, ka, ja azartspēles ir paredzēts rīkot vietā, uz kuru nav attiecināmi šī paša likuma 41. panta otrajā daļā noteiktie ierobežojumi, par atļauju organizēt azartspēles katrā konkrētajā gadījumā lemj pašvaldības dome (padome), izvērtējot to, vai azartspēļu organizēšana konkrētajā vietā nerada “būtisku valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārumu”.

Pamatlietas fakti un prejudiciālais jautājums

- 7 “Garkalns” vēlējās saņemt no pašvaldības atļauju atvērt azartspēļu zāli tirdzniecības centra telpās, kas atrodas Rīgas pilsētā. Ar 2006. gada 12. oktobra lēmumu Rīgas dome tai atteica izsniegt šo atļauju, uzskatot, ka šāda [azartspēļu zāles] atvēršana būtiski aizskartu pašvaldības iedzīvotāju intereses.
- 8 “Garkalns” iesniedza prasību Administratīvajā rajona tiesā. Ar 2008. gada 29. oktobra spriedumu šī tiesa prasību noraidīja.
- 9 Ar 2010. gada 13. aprīļa spriedumu tika noraidīta arī apelācijas sūdzība, kas par šo spriedumu tika iesniegta Administratīvajā apgabaltiesā.
- 10 Šī pēdējā minētā tiesa būtībā uzskatīja, ka azartspēļu organizēšana izvēlētajā vietā būtiski skartu ne tikai vietējās administratīvās teritorijas iedzīvotāju intereses, bet arī citu administratīvo teritoriju iedzīvotāju intereses, jo tirdzniecības centrs, kurš ir ļoti apmeklēts, atrodas netālu no maģistrālās ielas. Tādējādi iecerētā atvēršana notiktu, pirmkārt, dzīvojamo māju kompleksa tiešā tuvumā un, otrkārt, aptuveni 500 metru attālumā no vidusskolas. Šī tiesa uzskata, ka tādējādi pašvaldības atteikums bija pamatots ar vēlmi nepieļaut, lai sabiedrība dotu priekšroku dalībai azartspēlēs, salīdzinot ar citām brīvā laika pavadīšanas iespējām.
- 11 “Garkalns” par Administratīvās apgabaltiesas pasludināto spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā. Šī sabiedrība tostarp norāda, ka Administratīvā apgabaltiesa ir nepareizi tulkojusi Azartspēļu un izložu likuma 42. panta trešo daļu.
- 12 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam “Garkalns”, atsaucoties uz Tiesas 2010. gada 3. jūnija spriedumu lietā *C-203/08 Sporting Exchange* (Krājums, I-4695. lpp., 50. un 51. punkts), tostarp norādīja, ka, pat ja dalībvalsts var noteikt nepieciešamo aizsardzības līmeni azartspēļu jomā, tās rīcības brīvība tomēr nedrīkst apdraudēt pakalpojumu sniegšanas brīvību. Tādējādi azartspēļu atļaujas sistēmai esot jābūt pamatotai ar nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem objektīviem kritērijiem.
- 13 Rīgas dome lūdz kasācijas sūdzību noraidīt un norāda, ka apstrīdētais lēmums atbilst pašvaldības praksei neizsniegt atļaujas, lai samazinātu azartspēļu vietu skaitu Rīgā.
- 14 Saskaņā ar iesniedzējtiesas viedokli neprecīzais Azartspēļu un izložu likuma 42. panta trešās daļas teksts var pārkāpt vienlīdzīgas attieksmes principu un no tā izrietošo pārskatāmības pienākumu, tomēr pastāv jautājums, vai šāda tiesību norma nav nepieciešama, lai pašvaldību iestādēm atzītu zināmu brīvību, piemērojot azartspēļu organizēšanas kārtību, kā arī plānojot pašvaldības teritorijas un sociālo attīstību, kas nebūtu iespējams, ja likumā būtu paredzēti stingrāki noteikumi.
- 15 Šādos apstākļos Augstākās Tiesas Senāts nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai EKL 49. pants un ar to saistītais pārskatāmības pienākums interpretējams tā, ka ar pieļaujamu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu ir savienojams tāds iepriekš publiski izsludinātā likumā lietots atklāts juridisks jēdziens kā “būtisks valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums”, kas katrā tā ikreizējas piemērošanas gadījumā ir konkretizējams ar interpretācijas vadlīnijām, bet vienlaikus pieļauj zināmu elastību brīvības aizskāruma izvērtēšanā?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 16 Latvijas valdība apstrīd lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, pamatojoties uz to, ka visi pamatlietas apstākļi ir saistīti tikai ar vienu dalībvalsti. Šī valdība uzskata, ka, neesot pārrobežu uzskatam, uzdotais jautājums ir hipotētisks un šie jautājumi nekādi nav saistīti ar Savienības tiesībām.
- 17 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgu judikatūru tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kas, ņemot vērā lietas īpatnības, var noteikt, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs, lai šī tiesa varētu pieņemt nolēmumu, un cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tātad gadījumā, ja uzdotie jautājumi skar Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (2009. gada 10. marta spriedums lietā C-169/07 *Hartlauer*, Krājums, I-1721. lpp., 24. punkts).
- 18 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju attiecas atbilstības prezumpcija. Tādējādi valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamata lietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (tostarp skat. 2010. gada 1. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-570/07 un C-571/07 *Blanco Pérez un Chao Gómez*, Krājums, I-4629. lpp., 36. lpp.).
- 19 Tomēr tā tas nav šajā tiesvedībā. Iesniedzējtiesas lēmumā pietiekami labi ir aprakstīti pamattiesvedības juridiskie un faktiskie apstākļi un iesniedzējtiesas sniegtās norādes ļauj noteikt uzdotā jautājuma apjomu.
- 20 Šajā gadījumā, protams, nav šaubu par to, ka “Garkalns” ir Latvijas uzņēmums, kurš ir dibināts Latvijā, un ka visi pamatlietas apstākļi ir saistīti tikai ar šo vienu dalībvalsti. Tomēr, kā izriet no Tiesas judikatūras, tās atbilde var būt noderīga iesniedzējtiesai pat šādos apstākļos, proti, gadījumā, ja tās valsts tiesībās būtu noteikts pienākums piešķirt valsts pilsonim tādas pašas tiesības, kādas citas dalībvalsts pilsonim izrietētu no Savienības tiesībām tādā pašā situācijā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Blanco Pérez un Chao Gómez*, 39. punkts, kā arī 2012. gada 10. maija spriedumu apvienotajās lietās no C-357/10 līdz C-359/10 *Duomo Gpa* u.c., 28. punkts).
- 21 Turklāt, pat ja uz tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā esošais – kas ir vienādi piemērojams Latvijas pilsoņiem un citu dalībvalstu pilsoņiem – noteikumi par Līgumā par Eiropas Savienības darbību garantētajām pamatbrīvībām vispārīgi var attiekties tikai, ciktāl tas ir piemērojams situācijām, kurām ir saikne ar tirdzniecību starp dalībvalstīm, nebūt nevar izslēgt, ka citās dalībvalstīs, ne tikai Latvijas Republikā reģistrēti uzņēmumi ir bijuši vai būtu ieinteresēti atvērt azartspēļu zāles Latvijā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Blanco Pérez un Chao Gómez*, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Šajos apstākļos lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāuzskata par pieņemamu.

Par interpretējamo Savienības tiesību normu noteikšanu

- 23 Latvijas valdība pauž šaubas par prejudiciālajā jautājumā sniegtās atsauces uz EKL 49. pantu atbilstību, uzskatot, ka pamatlietā aplūkotajā situācijā esot piemērojams vienīgi EKL 43. pants.
- 24 Šajā saistībā ir jāatgādina – kā izriet no pastāvīgās judikatūras –, ka darbības, ar kurām lietotājiem tiek ļauts pret atlīdzību piedalīties veiksmes spēlē, ir uzskatāmas par pakalpojumiem EKL 49. panta izpratnē (2010. gada 8. septembra spriedums apvienotajās lietās C-316/07, no C-358/07 līdz C-360/07, C-409/07 un C-410/07 *Stoß* u.c., Krājums, I-8069. lpp., 56. punkts, kā arī minētā judikatūra).

- 25 Tādējādi tādi pakalpojumi, kādi tiek sniegti pamatlietā, var ietilpt EKL 49. panta piemērošanas jomā, izņemot gadījumu, ja ir piemērojams EKL 43. pants.
- 26 Saistībā ar pakalpojumu sniegšanas brīvības principa un brīvības veikt uzņēmējdarbību principa attiecīgo piemērošanas jomu nodalīšanu ir jānoskaidro, vai uzņēmējs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā tas piedāvā attiecīgo pakalpojumu (šajā ziņā skat. 1995. gada 30. novembra spriedumu lietā C-55/94 *Gebhard, Recueil*, I-4165. lpp., 22. punkts). Ja tas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā tas piedāvā šo pakalpojumu, tas ietilpst brīvības veikt uzņēmējdarbību piemērošanas jomā, kā tā ir definēta EKL 43. pantā. Savukārt, ja uzņēmējs neveic uzņēmējdarbību galamērķa dalībvalstī, tas ir uzskatāms par pārrobežu pakalpojumu sniedzēju, uz kuru attiecas EKL 49. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Duomo Gpa* u.c., 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Šajā kontekstā uzņēmējdarbības veikšanas jēdziens nozīmē, ka uzņēmējs pastāvīgā un ilgstošā veidā piedāvā savus pakalpojumus, šim mērķim izmantojot uzņēmumu galamērķa dalībvalstī. Savukārt par “pakalpojumu sniegšanu” EKL 49. panta izpratnē ir uzskatāma visu tādu pakalpojumu sniegšana, kas netiek piedāvāti pastāvīgā un ilgstošā veidā, šim mērķim izmantojot uzņēmumu galamērķa dalībvalstī (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Duomo Gpa* u.c., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Tāpat no Tiesas judikatūras izriet, ka neviena no EK līguma normām neļauj abstrakti noteikt laiku vai biežumu, kura pārsniegšanas gadījumā pakalpojuma vai noteikta pakalpojuma veida sniegšanu vairs nevar uzskatīt par pakalpojumu sniegšanu, un līdz ar to jēdziens “pakalpojums” minētā līguma izpratnē var attiekties uz ļoti atšķirīgu veidu pakalpojumiem, tostarp pakalpojumiem, kuri tiek sniegti ilgu laika posmu, pat vairākus gadus (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Duomo Gpa* u.c., 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 No iepriekš minētā izriet, ka tāda tiesību norma, kāda ir aplūkota pamatlietā, principā var ietilpt gan EKL 43. panta, gan EKL 49. panta piemērošanas jomā.
- 30 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā norādītajā procesā, kas ir balstīts uz skaidru funkciju sadalījumu starp valsts tiesām un Tiesu, jebkāds pamatlietas faktu vērtējums ir valsts tiesas kompetencē (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Stoß* u.c., 62. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Tādējādi, ņemot vērā izskatāmās lietas attiecīgos apstākļus, iesniedzējtiesai ir jānovērtē, vai pamatlietā aplūkotajā situācijā ir piemērojams EKL 43. vai 49. pants.
- 32 Ņemot vērā, ka iesniedzējtiesa prejudiciālo jautājumu ir formulējusi, pamatojoties uz EKL 49. pantu, tas ir jāizvērtē, ņemot vērā šo pantu.

Par lietas būtību

- 33 Uzdodot savu prejudiciālo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir aplūkots pamatlietā, ar kuru pašvaldībām tiek piešķirta liela rīcības brīvība, tām ļaujot atteikt izsniegt atļauju kazino, spēļu zāles vai bingo zāles atvēršanai, pamatojoties uz “būtisku valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums”.
- 34 Vispirms ir jāatgādina, ka tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kāds ir aplūkots pamatlietā, ar kuru ir aizliegts darboties azartspēļu jomā, ja nav saņemta iepriekšēja atļauja no administratīvajām iestādēm, ir uzskatāms par EKL 49. pantā garantētās pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu (šajā ziņā tostarp skat. 2007. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās C-338/04, C-359/04 un C-360/04 *Placanica* u.c., Krājums, I-1891. lpp., 42. punkts).

- 35 Šajā gadījumā tomēr ir jāizvērtē, vai šāds ierobežojums ir pieņemams kā atkāpes pasākums, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības un sabiedrības veselības iemesliem, kuri ir skaidri paredzēti EKL 45. un 46. pantā, kas piemērojami šajā jomā saskaņā ar EKL 55. pantu, vai atbilstoši Tiesas judikatūrai pamatots ar primāriem vispārīgo interešu apsvērumiem (šajā ziņā skat. 2009. gada 8. septembra spriedumu lietā *C-42/07 Liga Portuguesa de Futebol Profissional un Bwin International*, Krājums, I-7633. lpp., 55. punkts, kā arī 2010. gada 28. oktobra rīkojumu lietā *C-102/10 Bejan*, 44. punkts).
- 36 Šajā kontekstā Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka azartspēļu tiesiskais regulējums ir viena no jomām, kurās dalībvalstu starpā pastāv ievērojamas atšķirības morāles, reliģijas un kultūras aspektos. Tā kā šajā aspektā nav veikta saskaņošana, tad katras dalībvalsts ziņā ir šajās jomās atbilstoši savai vērtību skalai izvērtēt attiecīgo interešu aizsardzībai izvirzāmās prasības (iepriekš minētais spriedums lietā *Liga Portuguesa de Futebol Profissional un Bwin International*, 57. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 37 Tomēr dalībvalstu noteiktajiem ierobežojumiem ir jāatbilst no Tiesas judikatūras izrietošajām samērīguma prasībām un tie ir jāpiemēro nediskriminējošā veidā. Tādējādi valsts tiesiskais regulējums var nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu tikai tad, ja tas patiešām atbilst rūpēm to sasniegt saskanīgā un sistemātiskā veidā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Liga Portuguesa de Futebol Profissional un Bwin International*, 59.–61. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 38 Kā Tiesa jau ir nospriedusi, šajā īpašajā jomā valsts iestādēm ir pietiekama rīcības brīvība, lai noteiktu prasības, kas ir nepieciešamas patērētāju un sociālās kārtības aizsardzībai, un, ciktāl tās judikatūrā minētie nosacījumi turklāt tiek ievēroti, katras dalībvalsts ziņā ir novērtēt, vai saistībā ar tās izvirzītajiem leģitīmajiem mērķiem ir pilnīgi vai daļēji jāizliedz ar spēlēm un derībām saistītās darbības vai tikai tās jāierobežo un šādā nolūkā ir jāparedz vairāk vai mazāk stingri pārraudzības pasākumi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Stoß u.c.*, 76. punkts, kā arī 2010. gada 8. septembra spriedumu lietā *C-46/08 Carmen Media Group*, Krājums, I-8149. lpp., 46. punkts).
- 39 Te jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgu Tiesas judikatūru ierobežojumus azartspēļu darbībai var pamatot tādi primāri vispārējo interešu iemesli kā patērētāju aizsardzība, kā arī krāpšanas un pilsoņu pamudināšanas uz pārmērīgiem izdevumiem saistībā ar spēlēm novēršana (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Carmen Media Group*, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma mērķis, proti, apkārtnes iedzīvotāju interešu aizsardzība, kā arī iespējamo patērētāju aizsardzība pret riskiem, kas saistīti ar azartspēlēm, var tikt uzskatīts par primāru vispārējo interešu iemeslu, kas var attaisnot attiecīgo pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu.
- 41 Šādos apstākļos ir jāpārbauda, vai pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, kas ir noteikts ar pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu, ir piemērots, lai nodrošinātu mērķa aizsargāt patērētājus pret riskiem, kas saistīti ar azartspēlēm, sasniegšanu, un vai tas nepārsniedz šā mērķa sasniegšanai vajadzīgo.
- 42 Turklāt, lai ievērotu vienlīdzīgas attieksmes principu un no tā izrietošo pārskatāmības pienākumu, azartspēļu atļauju izsniegšanas sistēmai ir jābūt pamatotai ar nediskriminējošiem un iepriekš zināmiem objektīviem kritērijiem, lai nodrošinātu, ka valsts iestāžu rīcības brīvības izmantošana tiek ierobežota tādā veidā, lai tā netiktu izmantota patvaļīgi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sporting Exchange*, 50. punkts).
- 43 Lai varētu pārbaudīt atļauju izsniegšanas procedūru objektivitāti, turklāt ir nepieciešams, lai kompetentās iestādes katru savu lēmumu pamatotu ar sabiedrībai pieejamu argumentāciju, precīzi norādot iemeslus, kuru dēļ attiecīgajā gadījumā atļauja ir atteikta.

- 44 Šajā saistībā Tiesa jau ir nospriedusi, ka valsts tiesām, īpaši ņemot vērā konkrētus attiecīgā ierobežojošā tiesiskā regulējuma piemērošanas noteikumus, ir jāpārlicinās, ka tas patiešām atbilst rūpēm samazināt spēļu iespējas un saskaņoti un sistemātiski ierobežot darbības šajā jomā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Carmen Media Group*, 65. punkts un minētā judikatūra).
- 45 Šajā gadījumā, kā tas izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, nevar apstrīdēt, ka, atļaujot atteikt atļauju azartspēļu zāles atklāšanai, pamatojoties uz būtisku valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums, ar pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu administratīvajām iestādēm tiek piešķirta liela rīcības brīvība izvērtēt interešu, kuras ar to ir paredzēts aizsargāt, raksturu.
- 46 Rīcības brīvība, kāda ir aplūkota pamatlietā, varētu būt attaisnota, ja paša valsts tiesiskā regulējuma mērķis patiešām atbilstu rūpēm samazināt spēļu iespējas un saskaņoti un sistemātiski ierobežot darbības šajā jomā vai nodrošināt apkārtnes iedzīvotāju mieru, vai vispārējā veidā – nodrošināt sabiedrisko kārtību, šim nolūkam atzīstot pašvaldībām noteiktu brīvību, piemērojot azartspēļu organizēšanas kārtību.
- 47 Lai izvērtētu attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma samērīgumu, iesniedzējtiesai tādējādi tostarp ir jāpārbauda, vai valsts stingri kontrolē ar azartspēlēm saistītās darbības, vai pašvaldību atteikums izsniegt atļauju šāda tipa jaunu iestāžu atvēršanai patiešām ir vērsts uz minētā patērētāju aizsardzības mērķa sasniegšanu un vai kritērijs “būtisks valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums” tiek piemērots nediskriminējošā veidā.
- 48 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir aplūkots pamatlietā, ar kuru pašvaldībām tiek piešķirta liela rīcības brīvība, tām ļaujot atteikt izsniegt atļauju kazino, spēļu zāles vai bingo zāles atvēršanai, pamatojoties uz “būtisku valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums”, ciktāl šī tiesiskā regulējuma mērķis patiešām ir samazināt spēļu iespējas un saskaņoti un sistemātiski ierobežot darbības šajā jomā vai nodrošināt sabiedrisko kārtību un ciktāl kompetento iestāžu rīcības brīvība tiek izmantota pārskatāmā veidā, kurš ļauj pārbaudīt atļaujas izsniegšanas procedūras objektivitāti, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 49 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir aplūkots pamatlietā, ar kuru pašvaldībām tiek piešķirta liela rīcības brīvība, tām ļaujot atteikt izsniegt atļauju kazino, spēļu zāles vai bingo zāles atvēršanai, pamatojoties uz “būtisku valsts un attiecīgās administratīvās teritorijas iedzīvotāju interešu aizskārums”, ciktāl šī tiesiskā regulējuma mērķis patiešām ir samazināt spēļu iespējas un saskaņoti un sistemātiski ierobežot darbības šajā jomā vai nodrošināt sabiedrisko kārtību un ciktāl kompetento iestāžu rīcības brīvība tiek izmantota pārskatāmā veidā, kurš ļauj pārbaudīt atļaujas izsniegšanas procedūras objektivitāti, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]